

Arrest

nr. 149 386 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. BEN-ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker vulde deze aanvraag aan op 3 januari 2011.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie - en Asielbeleid nam op 21 oktober 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Tevens werd een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.3. Op 3 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde beslissing werd ingetrokken.

1.4. In een arrest van 16 maart 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het beroep gericht tegen de in punt 1.2 vermelde beslissingen de afstand van het geding vastgesteld (RvV 16 maart 2012, nr. 77.411).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 februari 2012 een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 5 april 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2009 werd ingediend, en op 03.01.2011 werd aangevuld, door :

A(...), Y(...) (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en) :

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft- betrokkene Frans spreekt, volgt Nederlandse les, is lid van de bibliotheek, is actief in het verenigingsleven, is werkwilleg en legt een arbeidsovereenkomst voor, heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en legt getuigenverklaringen voor- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient namelijk opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou sinds 2004 in België verblijven. Echter hij heeft, tot onderhavige aanvraag, geen enkele expliciete verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het zogenaamde feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene haalt aan dat hij in een prangende humanitaire situatie zou verkeren gezien zijn aanwezigheid in België en dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven, maar verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen. Loutere verklaringen kunnen niet volstaan.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In vijf onderscheiden middelen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 en 62 van de vreemdelingenwet, de “*onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991*”, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn. Tevens maakt verzoeker gewag van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker zet zijn middelen als volgt uiteen:

“1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verzoeker heeft zijn aanvraag gebaseerd o.v.k. het criterium 2.8.A en 2.8.B.

De instructies van 19/7/2009 werden vernietigd door de Raad van State en blijktbaar zijn de criteria niet meer van toepassing.

Verweerder heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, 1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van

Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 03/02/2012.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker wel degelijk een langdurig ononderbroken verblijf in België aantoont dat minimum 5 jaar bedraagt.

Dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen.

Dat verzoeker zelfs ten rade is geweest bij een raadsman(stuk 4);

Dat verzoeker zich geïnformeerd heeft bij tal van instanties.

Dat een regularisatieverzoek hem telkenmale werd afgeraden aangezien de kans op slagen quasi nihil is.

Dat zulks inderdaad ook blijkt uit de statistieken.

Dat indien een verzoek tot regularisatie enige kans op welslagen zou gehad hebben verzoeker inderdaad daadwerkelijk een poging zou ondernomen hebben waardoor huidige procedure overbodig zou zijn geweest.

Dat éénieder die in België illegaal verblijft zich informeert omtrent de mogelijkheden tot wettelijk verblijf, hetgeen verzoeker uiteraard ook gedaan heeft.

Niemand wenst in de illegaliteit te blijven !

Dat zulks kan geclassificeerd worden onder de algemene noemer van "geloofwaardige poging". Dat verzoeker minstens het voordeel van de twijfel geniet.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 03/02/2012.

Dat verzoeker weldegelijk zich bovendien wel kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker verklaarde werkwilleg te zijn en een werkbepofte voorlegde en dus weldegelijk aantoont dat hij kan tewerkgesteld worden vanaf hij geregulariseerd wordt.

Dat verzoeker ook een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd zoals door verweerster in de bestreden beslissing wordt erkend;

Dat het niet kan zijn dat verweerster thans hiermede geen rekening houdt gelet het feit dat de vernietigde instructie niet meer van toepassing is;

Dat deze arbeidsovereenkomst weldegelijk een element is om geregulariseerd te worden;

Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)

Dat verweerster in haar bestreden beslissing duidelijk een voorwaarde toevoegt aan art 9 bis van de vreemdelingenwet en nog bewust' de vernietigde instructie van 19.07.2009 ' volgt als leidraad;

Dat verweerster immers stelt dat verzoeker geen aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend;

Dit brengt mede dat verweerster duidelijk de vernietigd instructie nog volgt waar gesteld werd dat er voor 18.03.2008 een aanvraag tot regularisatie moest ingediend worden;

Dat echter art 9 bis aanhaalt dat men kan geregulariseerd worden indien men geïntegreerd is, werkbereid is, taalkennis heeft ed;

Dat verzoeker hieraan allemaal voldoet zoals blijkt uit het administratief dossier;

Dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker niet geregulariseerd wordt omdat hij daarvoor geen machtiging tot verblijf conform de vereiste van de vernietigde instructie zou hebben ingediend, hetgeen meebrengt dat de machtiging tot verblijf uitsluitend hierop werd afgewezen, hetgeen eveneens meebrengt dat de staatssecretaris over geen appreciatiebevoegdheid meer zou beschikken;

Art 9 bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde van een procedure tot machtiging tot verblijf te moeten indienen zodat in casu een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet (zie RVS 5 oktober 2011, nr.215571);

Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is;

(...)

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De staatssecretaris had er zich initieel toe verbonden om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

Thans werden de instructies vernietigd en zijn de criteria niet meer van toepassing.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.A. heeft gebaseerd met name een langdurig ononderbroken verblijf en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond en dat hij ten rade is geweest mbt de regularisatie van zijn verblijf;

Dat verweerster ten onrechte thans hiermede geen rekening houdt gelet het feit dat de vernietigde instructie niet meer van toepassing zou zijn;

Dat verzoeker zich tevens op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een werkbelofte heeft voorgelegd, verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd;

Dat deze criteria zelfs niet meer onderzocht werden door verweerster.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweerster nog steeds de aanvraag kon beoordelen overeenkomstig haar discretionaire bevoegdheid; verweerster behoudt immers ten allen tijde haar appreciatiemogelijkheid.

Dat verweerster dit blijkbaar niet meer wenste te doen om reden dat de instructies vernietigd werden door de Raad van State.

Dat tevens de rechtszekerheid hierdoor in het gedrang komt en het vertrouwensbeginsel in het gedrang komt.

Dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is hem in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is en perfect geïntegreerd is.

Verweerster is dan ook haar onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen.

De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Immers, tal van aanvragen werden reeds behandeld overeenkomstig de vernietigde instructie.

Door de tussengekomen arresten van de Raad van State dreigt alles op de helling komen te staan.

Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel.

Dat alle aanvragen op een gelijke manier dienen behandeld te worden hetgeen manifest niet meer het geval is.

Tot op heden heeft de regering nagelaten mede te delen of al dan niet een ander of identiek beleid zal gevoerd worden.

Blijkbaar worden de positieve criteria van de instructie nog wel toegepast op al wie al geregulariseerd is;.

M.a.w. gelden de criteria uit de instructie nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dit druist regelrecht in tegen het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Iedereen dient gelijk behandeld te worden.

De ongelijke behandeling is dan louter willekeurig en discriminerend.

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Dat dit middel dan ook gegrond en ernstig is.

OVERS CHRIJDING REDELIJKE TERMIJN

De initiële aanvraag werd ingediend op 24/11/2009. Thans zijn we meer dan 2 jaar verder en weet verzoeker nog steeds niet waar hij staat."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bijlagen toe: een brief van het CAW op datum van 24 mei 2005, de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 februari 2012 waarbij de ongegrondheidsbeslissing van 21 oktober 2010 wordt ingetrokken (zie punt 1.3) en een arbeidsovereenkomst van verzoeker op datum van 30 december 2010.

2.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de vijf aangevoerde middelen hieronder samen behandeld.

2.3. Het eerste en het vijfde middel zijn niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 8 van de vreemdelingenwet en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Onder *“middel”* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van de vreemdelingenwet zou schenden.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een aantal middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat geen rekening kan worden gehouden met de brief van het CAW op datum van 24 mei 2005 die verzoeker thans als bijlage aan zijn verzoekschrift toevoegt. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat verzoeker deze brief aan de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben voorgelegd. Ook de Raad kan met dit stuk geen rekening houden, aangezien er overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet wordt opgetreden als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

2.8. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.9. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 november 2009 en de aanvulling van 3 januari 2011, die zich beide in het administratief dossier bevinden, blijkt dat verzoeker zich beriep op de instructie van 19 juli 2009 *“om geregulariseerd te worden op basis van duurzame lokale verankering in België”* en ter staving daarvan talrijke documenten overmaakte.

2.10. In zijn middelen betoogt verzoeker uitvoerig dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd en zou getuigen van onzorgvuldigheid omdat hij zich wel degelijk zou kunnen baseren op criterium 2.8.A en 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. In essentie verlangt verzoeker bijgevolg dat toepassing zou worden gemaakt van voormelde instructie. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad er echter op dat de instructie waarop verzoeker doelt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 (RvS 9 december 2009, nr.198.769). De nietigverklaring van de instructie houdt in dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verweerder kon er bijgevolg geen toepassing meer van maken en verzoeker kan er zich niet op beroepen om tot de schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221 439). Door aan te geven dat ondanks deze nietigverklaring er een praktijk bestond waarbij de criteria die waren opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 verder werden toegepast en verweerder deze instructie bij het nemen van de thans bestreden beslissing heeft gevolgd als leidraad, toont verzoeker niet aan dat er *in casu* enige appreciatiefout werd begaan.

2.11. Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn uiteenzetting voorbijgaat aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133 724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162 092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

2.12. Tegen de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“geen enkele expliciete verblijfsaanvraag”* heeft ingediend, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen nu hij zich heeft geïnformeerd bij tal van instanties maar dat een regularisatieverzoek hem telkenmale werd afgeraden. De Raad stelt vast dat dit slechts een blote bewering betreft die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven uit de beslissing in strijd zouden zijn met de gegevens van het administratief dossier en al evenmin dat ze kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.13. In de mate dat de verzoeker nog aanvoert dat de redelijke termijn geschonden is door te stellen dat hij zijn aanvraag op 24 november 2009 heeft ingediend en hij nu nog steeds niet weet waar hij staat,

wijst de Raad erop dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat de aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. Verzoeker toont immers niet aan dat een wettelijke sanctie zou zijn opgelegd bij een eventuele overschrijding van de redelijke termijn. De eventuele schending van de redelijke termijn kan overigens hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij (RvS 18 februari 2008, nr. 179 757). Verzoeker heeft overigens geen belang bij deze kritiek aangezien hij niet werd geschaad door het feit dat de weigeringsbeslissing enige tijd op zich liet wachten.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 10 en 11 van de Grondwet of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt evenmin een schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de redelijke termijn werd niet aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN